

Сайт
газеты "Поиск"

Форум газети ПОИСК

Добро пожаловать на форум сайта электронной версии газеты ПОИСК

Расширенный поиск

Список форумов < Форум краєзнавців Донеччини

FAQ Регистрация Вход

Українське козацтво на території Донеччини

Модераторы: slc, Краевед

Ответить

Сообщений: 1714 • Страница 92 из 115 • 1 ... 89 90 91 92 93 94 95 ... 115

Козарлюга
Семьянин форума
100%

Сообщения: 2754
Зарегистрирован:
Вт янв 25, 2011 00:31

Re: Українське козацтво на території Донеччини

Козарлюга » Сб янв 21, 2012 00:46

ЧУЖИНЦІ ПРО УКРАЇНУ

Лоутон Ланселот. ДУХ ВОЛІ - ПОРЯТУНОК ДЛЯ УКРАЇНЦІВ

(Написане у 30-х роках ХХ століття у Великій Британії)

Ланселот Лоутон.

У нашій майбутній книзі публікуються доповіді про Україну британського журналіста, історика Ланселота Лоутона - одного із засновників та активних членів створеного в 1935 році у Великій Британії Англо-українського комітету - "Українське питання" та "Україна: найбільша проблема Європи". Матеріали доповідей були опубліковані в британських виданнях і відбивають погляди автора на історію українського народу з найдавніших часів, його боротьбу за незалежність, а також роздуми щодо ролі й місця України в європейській сім'ї народів.

Ланселот Лоутон, шанований лондонський публіцист, любив Україну, як Лермонтов свою батьківщину, — просто так, «но странною любовью». Імовірно, він бував в Україні до Першої світової, а можливо, й ні; він не спілкувався з діячами УНР в екзилі і вся його підвищена зацікавленість Україною ґрунтувалася лише на «спортивному інтересі» дослідника Східної Європи. Дивує, що Лоутон, підданий імперії, обстоював незалежність України — фактично колонії іншої імперії, радянської, причому в таку епоху, коли Україна була розчленована між чотирма державами і самостійність бодай якоїсь із її частин абсурдно було навіть припускати.

Перший із виявлених текстів Ланселота Лоутона датований травнем 1935 року (це була промова «Українське питання», виголошена на засіданні при Палаті громад Великої Британії), другий — 1939 роком (стаття «Україна — найбільша проблема Європи» у «профільному» журналі «Східна Європа та сучасна Росія», який видавав сам автор). Додатком до «Українського питання» стали міжнародні договори, які де-юре визначають правове становище України, але де-факто, як доводить дослідник, не виконуються ні Польщею, ні тим паче Радянським Союзом. «Кількість українців в Україні, — писав Лоутон, — становить 38 мільйонів. Крім того, багато українців мешкає за межами батьківщини; загальна кількість їх у світі складає понад 45 мільйонів. Отже,

Йдеться про народ, який чисельністю дорівнює англійцям і, як бачимо, живе на території, що набагато перевищує Велику Британію. І якби Україна об'єдналася і стала вільною, відмежованою від Росії, то це була б найбільша і найбільш заселена держава у Східній Європі». «Проте стирання (її Росією) з лица землі проводилося так успішно, що для більшої частини світу Україна залишилася тільки в поезії та в переказах... Щоб отак у добу високорозвиненого зв'язку та видатних інтелектуальних досягнень можна було створити ілюзію, ніби потужна, жива нація ніколи не існувала, а якщо й існувала, то щезла кількості років тому, — це може здатися неймовірним, — пише англійський дослідник у 1935 (!) році. І далі: — Отже, українська проблема — це приклад одного з найбільших політичних шахрайств у сучасній історії».

Ланселот Лоутон став ініціатором створення в ті часи у Лондоні Англо-українського комітету, серед членів якого не було жодного українця. Ніякої особливої політичної ролі комітет не відігравав і, як вважає сучасний український історик Сергій Кот, не виконував «замовлення» британського уряду. Це, радше, був «клуб за інтересом», який лише прагнув гучніше заявити про важливість «українського питання» політичним колам. «Комітетчики», попри все, переконували, що «з українською проблемою пов'язані не лише наші почуття, а й важливі британські інтереси».

„Якою має бути позиція Великої Британії? Наша позиція, я вважаю, - писав Л. Лоутон, - повинна бути та, що й в українців. Ми повинні стояти на боці України і на боці кожної держави, яка готова допомогти їй на прийнятних для неї умовах. Іншими словами, ми повинні прагнути того самого рішення, якого бажає сама Україна. І я переконаний, що це так само в наших інтересах, як і в її».

Наближаються великі перемири у Східній Європі, і проблеми, подібні до українських, виникнуть не тільки там. Якщо ці проблеми розв'язувати в новому дусі і новими способами, то необхідно знайти такі засоби, реалізація яких дозволить малим і молодим націям жити незалежно поруч із старими та сильними націями”.

Дивним чином в цих словах британського журналіста, виголошених ним напередодні Другої світової війни, були сфокусовані головні принципи творення майбутньої об'єднаної Європи, згодом втілені в життя європейськими націями.

Українське питання

Головною проблемою для сьогоднішньої Європи є проб-лема українська. Глибокий інтерес до цієї країни зумовлений її впливом на європейський мир і дипломатію; в той самий час, із нею тісно пов'язані життєво важливі британські інтереси. Більшість людей не розуміє, як глибоко саме тут закорінена причина європейських чвар усієї першої чверті століття. Не дивно, що про цю країну досі так мало було чути: гноблення української нації постійно супроводжувалося забороною слова “Україна” та приховуванням навіть самого існування українців.

Це “стирання з лица землі” проводилося так успішно, що для більшої частини світу Україна залишилася тільки в поезії та переказах; завжди й незмінно вважалося, що якщо вона десь колись і була, то вже давно похована на кладовищі мертвих і забутих націй.

Щоб отак у добу високорозвиненого зв'язку та видатних інтелектуальних досягнень можна було створити ілюзію, ніби потужна, жива нація ніколи не існувала, а якщо й існувала, то щезла кілька сот років тому, - це може здатися неймовірним, хоча вже в наші новітні часи ми маємо багатющий досвід репресивної сили авторитарних режимів. Отже, українська проблема - це приклад одного з найбільших політичних шахрайств у нашій історії; і стосується він землі, яка, хоч і зовсім не так віддалена, та майже так само невідома нам, як свого часу були невідомі екзотичні країни Азії або Африки.

Етнічна Україна в 3 - 4 рази перевищує площею Велику Британію й займає суцільну територію від Карпат до Кавказу. Більш ніж дві третини цієї території належать Радянській Росії, одна шоста - Польщі, решта - Румунії та Чехословаччині. Таким чином, Україну розчленовано й поділено між чотирма державами; перед війною вона належала лише двом - Росії та Австро-Угорщині. Кількість українців в Україні становить 38 мільйонів, з них 31 мільйон у Радянській Україні та 5 мільйонів у Польській Україні. Крім того, багато українців мешкає за межами батьківщини; загальна кількість їх у світі складає понад 45 мільйонів. Отже, йдеться про народ, який чисельністю дорівнює англійцям і, як бачимо, живе на території, що набагато перевищує Велику Британію. І якби Україна об'єдналася і стала вільною, відмежованою від Росії, то це була б найбільша й найбільш населена держава у Східній Європі. Не буде перебільшенням сказати, що за таких обставин Україна переважала б своїми ресурсами будь-яку іншу країну Східної Європи; звичайно, в цьому порівнянні я беру лише Європейську частину Росії, тобто без Сибіру.

Українська проблема - це не проблема щойно народженої дрібної меншини з її дитячими хворобами. Її корені сягають античних часів. Тому я мушу коротко зупинитися на історії, перш ніж перейти до сучасного становища, оскільки розуміння історичного тла тут буде суттєвим для оцінки теперішньої ситуації.

Як виникла українська нація? Коли заходить мова про до-європейський світ, ми завжди маємо на увазі перш за все Грецію та Рим. Ми забуваємо, що те,

що тепер називається Україною, тоді також було однією з найважливіших і найжаданіших територій. Тут, у скіфів, за вісім століть до Христа, греки заснували потужні торгові колонії по берегах ріки, яку ми знаємо тепер як Дніпро; одне з міст у її гирлі називалося “квітучим”. Геродот писав, що, зважаючи на силу-силенну різноманітної риби та надзвичайну родючість прилеглих земель, Дніпро є найпродуктивнішою після Нілу рікою в усьому світі. Це звідси, з берегів Дніпра, в пізніші часи просувалися на захід різні народи східного походження, які прославились в історії, а декотрі виявились чи не наймогутнішими ворогами Римської імперії. Історики не мають єдиної думки про те, яким чином із цих переселень і перемішувань постала слов'янська раса. Та ніхто, я гадаю, не заперечує, що на території Росії слов'янська раса вперше визначилася в Україні.

Як же відбулося розділення східних слов'ян на дві гілки – українську та російську (великоросійську)? Починаючи з IX століття, сюди вторгаються завойовники з Заходу – так само, як раніше вони приходили зі Сходу. Це були варяги, що склалися з шведів, датчан, фризів, англів та норманів; вони прагнули дістатися Півдня. Київ вони застали вже поважним містом, багатим данником могутньої й культурно розвиненої Хозарської імперії, населення якої сповідувало іудейську віру; столиця Хозарії була розташована в гирлі далекої Волги. Варяги при-йшли торгувати з слов'янами та фінами – і залишились правити ними. Так виникло Київське князівство, що пізніше почало називатись Україною. Це був непересічний народ, сильний й шанований іншими народами, з якими він підтримував постійні взаємини. Тодішні німці вважали, що культурним рівнем українці не поступаються Візантії, з якою мають тісні стосунки; а іноземці, які побували в цій країні ще до навернення її в християнство, бачили тут переклади Нового Заповіту. Українці справедливо посилаються на Київську “Русь” як на колыску своєї нації. Фактично ця територія почала звично називатись Україною з XII століття; це слово означає аванпост, віддалений край, границю. Україна була останньою, пограничною державою, аванпостом Європи на кордоні з Азією. Кілька століть вона відчайдушно захищалась від лютих атак азійських орд, та врешті-решт підпала таки під татарське панування.

Последний раз редактировалось [Козарлюга](#) Сб янв 21, 2012 00:54, всего редактировалось 2 раз(а).

Козарлюга
Семьянин форума
100%

Сообщения: 2754
Зарегистрирован:
Вт янв 25, 2011 00:31

Re: Українське козацтво на території Донеччини

▣ [Козарлюга](#) » Сб янв 21, 2012 00:50

Продовження:

Тут ми підходимо до надзвичайно важливої обставини. Її виняткова важливість зумовлена тим, що більшість росіян ставляться до України вкрай ненауково й нешляхетно; вони не бажають навіть припустити, що існує такий народ – українці. Внаслідок розорень, спричинених війною та вторгненням, з XII століття починається вплив населення з родючих українських степів; цей вплив відбувався двома потоками: один – у північно-східному напрямку, інший – у західному, до Галичини та Волині. Нові західні землі новоприбульці назвали “Малою Руссю” – так уперше з'являється ця назва.

Цей розкол мало що змінив у самій Київській Русі (або Україні, як вона почала називатися в подальші століття), але призвів до створення напівазійської Московії. Від того часу, незважаючи на всі спроби змосковщення українців, ці два народи жили кожний своїм окремим життям. Так починався їхній історичний розвиток.

На півночі та сході тоді не було нічого, крім лісів і боліт, де тулилися здичавілі монголо-фінські племена; саме з ними у вільних шлюбах змішувалися мігранти згаданого вище пер-шого потоку. Від того змішування й утворилася власне російська, або великоросійська, людність – типова євразійська раса, як за зовнішніми, так і за ментальними ознаками. Навіть Ключевський, російський історик-класик, приписує їй особливий національний характер і вказує, що обличчям великорос жодним чином не відтворює ні одної з загальних характерних рис слов'янського типу. Таким чином, історик чітко відрізняє “великоросійську” людність від “південноросійської”, тобто української.

В пізніші часи нащадки тих біженців, що скупчилися на заході, почали повертатися на Україну. Найголовніше, що тут треба взяти до уваги: від самого початку своєї автентичної історії українці завжди зберігали немонгольську, західноєвропейську якість своєї раси, а разом із нею й глибоке усвідомлення національної приналежності.

Платонов – російський, а не український історик – сказав, що оскільки Південна Русь знаходилась далі від татарської столиці на Волзі, ніж Північно-Східна Русь, то й татарського гноблення зазнала менше. Та разом із тим не можна забувати, що саме завдяки цьому українському бар'єру Європа мала можливість будувати свою середньовічну цивілізацію, вільну від монгольської загрози.

Татари ще були в Україні, а двоє могутніх сусідів, Польща й Литва, вже простягнули до неї свої руки. Щойно лиш монгольське панування скінчилося, як

вони загарбали Україну, а після Унії 1569 року ще більше зміцнили й розширили свою владу. В цей час усі гірля річок, що впадали в Чорне море, належали Кримському ханові, що перебував під протекцією турків. А на півночі напівазійська Московія, що проголошувала себе третім і останнім Римом, розросталася, міцніла й теж добиралася до українських земель. Таким чином, тоді, так само як і тепер, жадана багатьма Україна була з усіх боків оточена й завойована. В ході всіх тих битв виникло козацтво. Це були войовничі, фантастично сміливі люди, що вели бездоганний спосіб життя і вміли до всього пристосуватись; вороги називали їх розбійниками, а друзі – лицарями. Всією своєю колоритною й рішучою поведінкою вони утверджували любов до свободи та незламний дух українського народу.

Польський король Стефан Баторій сказав про них: “Вони проти союзу Польщі з Україною”, а потім додав задумливо: “Колись із цих лотрів постане незалежна держава”. На укріплених островах нижче дніпровських порогів вони заснували демократичну військову республіку – один із перших прикладів національного самовизначення. Влада належала Великій Раді, рішення якої ухвалювала виборна старшина на чолі з гетьманом. Вони вели відчайдушну боротьбу проти намагань поляків закути їх у кріпацьке ярмо. Нарешті в середині XVII століття вони знайшли собі великого лідера, Богдана Хмельницького, який отримав цілу низку видатних перемог над поляками й змусив їх забратися з України.

У цей період відбулося повне утвердження української нації. По всій Європі летіли чутки про успіхи української зброї. Хмельницького порівнювали з Кромвелем, який, як і інші державні правителі, надіслав до України посла. На відміну від примітивної, відсталі Московії, Україна була високорозвиненою інтелектуальною країною. Видатний арабський учений Павло Алепський, що тоді якраз побував у цих краях, писав: “Хоч я й чужинець, та почував себе в Україні ніби вдома. А в Московії мені було тяжко на душі, бо скрізь, де б я не пішов, нікому немає ні найменшої волі. ... Тому, хто хоче вкоротити своє життя на п'ятнадцять років, слід їхати в Московську землю. В Україні я знайшов радість життя, свободу й цивілізацію. Українці грамотні. Вони люблять учитися, студіюють право. Вони знають риторичку, логіку й філософію. Практично все населення вміє читати й писати. Їхні дружини й дочки знають літургію й релігійні співи. А діти, навіть сироти, вчать читанню й письму”.

Мир тривав недовго. З 1651 року знову розгорається війна між поляками й козаками. Опинившись у скруті, козаки шукають союзу з Московією. Був укладений договір, за яким Україна визнавалася незалежною, але з одним застереженням: вона не мала права зносити ні з польським королем, ні з турецьким султаном без відома Москви. Та невдовзі цар послав в Україну велике військо й після запеклої боротьби анексував її. Оскільки козацькі бунти не припинялися, цар, у свою чергу, вирішив звернутися по допомогу до Польщі, внаслідок чого Україну було поділено між цими двома державами. Опір козаків тривав і далі, особливо при гетьманові Мазепі, аж поки не був остаточно зломлений Петром Великим у битві 1709 року під Полтавою, де козаки виступали спільно з шведами. Деспотична Росія, вважаючи себе спадкоємицею Візантії, не могла терпіти існування вільних козаків та Української держави, що створювали перешкоду на шляху до узбережжя Чорного моря.

Ще не раз піднімались козаки на боротьбу, і 1764 року Катерина Велика скасувала нарешті гетьманство й позбавила козаків останніх їхніх привілеїв. Під час кількох поділів Польщі, що відбувалися між 1772 та 1795 роками, Україна також була розділена: Галичина дісталась Австрії, а більша частина України відійшла до Росії.

Тепер ми бачимо, що українська нація – це реальність, яка має за собою принаймні тисячу літ автентичної історії. Жоден народ не боровся так тяжко, як українці, щоб утвердити свою незалежність; українська земля наскрізь просякнута кров'ю. Через її багатства, чудовий клімат і унікальне розташування на великому перехресті світових шляхів, Україна постійно виявлялась жертвою загарбників і гнобителів, її постійно членували й ділили. Укладаючи союз то з одним народом, то з іншим, сподіваючись у такий спосіб урятуватись від загибелі, Україна незмінно була зраджена

Козарлюга
Семьянин форума
100%

Сообщения: 2754
Зарегистрирован:
Вт янв 25, 2011 00:31

Re: Українське козацтво на території Донеччини

Козарлюга » Сб янв 21, 2012 00:51

Два різні народи

Багато росіян заявляють, що українці, білоруси й росіяни – один і той самий народ. Свої запевнення вони базують на тому, що був час, коли українці називали себе „РУСЬКІ“, а росіяни (тобто великороси, або москвини) казали про себе, та й тепер кажуть, „РУССКІЕ“. Росіяни твердять, що саме тому й називають себе „русскими“, що насправді тотожні з українським народом.

Чи ця претензія виправдана? Таке питання варте більш ніж академічного зацікавлення: наполегливе повторювання цього російського твердження призвело до повсюдної плутанини, і тому тут постає потреба історичного дослідження. Хоча, незалежно від того, як справа вирішиться, домагання українцями національної незалежності не можна заперечити. Щоб обринути таке домагання, досить того, щоб переважна більшість українців усвідомила сьогодні,

що вони як народ відрізняються від інших національностей. А що така свідомість є, ніхто з тих, хто совісно простежив сучасний український рух, не може мати жодного сумніву. Але коли б іще довести, що український націоналізм має глибоке коріння в історії, то хто заперечить, що українська справа від цього незмірно виграє?

Давайте спершу подивимося, що кажуть із цього приводу російські науковці. Академік Ф. Е. Коршровз'язував це питання так:

„Про українця людина логічної думки скаже: так, він русь-кий, а все ж не великорос. Але російський спеціаліст у питаннях патріотизму вигукне: „Ага! Він русській. І ми також рускіє. Тобто, він такий самий, як і ми, і не має права вимагати чогось особливого”.

В іншому місці Корш зауважує: „Це подвійне значення слів РУСЬ і РУССКІЄ дає привід для непорозуміння - не завжди щирого - серед наших теоретичних і практичних політиків”.

Тут треба пояснити, що в стародавні часи слово РУСЬ відносилось до території, до держави і до людей. Старі історичні документи говорять про Русь перш за все як про землю племені полян, а потім як про державу в басейні Дніпра, столицею якої був Київ.

Держава складалася з київської, чернігівської та переяславської територій. Тобто Русь того часу - це те саме, що тепер називається українськими землями. Інші території, заселені іншими східними слов'янами, не називалися ні Руссю, ні руськими землями. Є безліч доступних джерельних документів, які це підтверджують. На жаль, за браком місця я можу процитувати тут не більше ніж один чи два приклади.

В першому Новгородському Літописі записано: „Того року (1145) вся руська земля пішла проти Галича і спустошила багато його територій”. Звідси ясно, що Галич - це не Русь. Цей самий літопис посилається також на подорож 1135 року посадника Мирослава і архієпископа Нифонта з Новгорода на Русь і згадує, що року 1221 „вони (новгородці) випровадили князя Всеволода, кажучи: ми не хочемо тебе; іди, куди бажаєш - іди до свого батька на Русь”. І тут очевидно, що Новгород не був Руссю.

Поміж іншими свідченнями старих хронік, що прямо стосуються теми нашої дискусії, можна процитувати таке: „І Святослав прийшов з людьми Суздаль, Смоленська і Полоцька на Русь” (в році 1167) „... він (московський князь) іде з Москви на Русь”. З цього чітко видно, що Суздаль, Смоленськ, Полоцьк і Москва теж не були Руссю.

Як сказано вище, можна було б навести набагато більше історичних доказів того, що в давні часи, а саме в IX-XIII століттях, назва „Русь” і „Руська земля” означала землі Києва, Чернігова й Переяслава, але не стосувалася інших територій, заселених східними слов'янами.

Щоправда, деякі старі хроніки називають новгородських, смоленських, суздальських і московських князів „руськими князями”; але це означало лише, що ті князі були нащадками руської династії Володимира Великого і Володимира Моно-маха. То було посилення династичного характеру та й тільки; воно не означало, що землі, якими ті князі володіли, були населені руськими (або, інакше кажучи, русами, русинами чи русичами).

Коли в XIII столітті Київська держава впала, назва Русь перейшла до Галицько-Волинських, а не Владимиро-Суздальських земель, і кровні родичі київського народу в Галичі (Галичині), на Волині та у віддаленій Підкарпатській Русі почали називатися руськими або русинами. Те, що ці назви збереглися до наших днів у Підкарпатській Русі (або Карпато-Україні), дозволило росіянам твердити, ніби люди того краю - росіяни, коли насправді то українці. Внаслідок цього було зловмисно внесено багато плутанини в свідомість багатьох іноземців.

Треба додати, що назва Русь у латинській мові писалась як Рутенія (Ruthenia). Тут знову ми розкриваємо джерело багатьох сучасних непорозумінь, чимало з яких зумисне створюють вороги українців. Часто в статистичних даних русинів представляють окремо від українців, тоді як насправді це один народ.

Козарлюга
Семьянин форума

100%

Re: Українське козацтво на території Донеччини

□ Козарлюга » 06 янв 21, 2012 01:04

<http://www.istpravda.com.ua/articles/2011/04/7/34771/>

<http://www.ukrcenter.com/%D0%9B%D1%96%D...0%BD%D1%8F>

Великоросія й Малоросія

Назву „Великоросія” росіяни відносять до території, на якій самі вони живуть, а назву „Малоросія” - до території, де живуть українці. Часто це робиться з

Сообщения: 2754
Зарегистрирован:
Вт янв 25, 2011 00:31

наміром принизити українців через підсвідоме порівняння цих термінів.

Властиво, визначення Велика Русь і Мала Русь мають візантійське походження. В 1299 році, коли київський митрополит Максим перебрався до Володимира, а його наступник Петро переїхав до Москви, константинопольський патріарх, а також візантійський імператор почали застосовувати до Київської митрополії назву „Мала Русь”. За грецьким розумінням, Мала Русь означає „справжня Русь”, „власне Русь”, на відміну від Великої Русі, що охоплює навколишні території; взірцем слугували „Мала Греція”, що означало власне Грецію, і „Велика Греція”, до якої входили всі колоніальні території Греції.

Цікаво історично простежити за жонгливанням назвами й титулами, яке довело до підміни або перекичування їх первісного значення і вживання. Коли 1299 року митрополит Максим (грек за походженням) переїхав жити до Володимира, він продовжував уживати титул „Митрополит Київський і всієї Русі”. Московський князь Іван Калита примусив його наступника Петра перейти до Москви і в той самий час, для піднесення власної гідності, присвоїв собі титул Великого князя всієї Русі, хоча тоді в його володінні не було жодного клептика руських земель. В 1416 році в Києві була знову відновлена митрополічна катедра. Призначений на той високий пост Григорій Цимбалюк був незалежний від Москви і силою цього факту прийняв титул, на який тільки він мав право – Митрополит Київський і всієї Русі.

В XIV столітті назвам „Мала Русь” і „Велика Русь” знайшлися нові застосування. Внаслідок татарських наїздів у XII й XIII століттях відбувалися великі переселення з Київської Русі до віддалених західних провінцій Галичини та Волині. Згодом ті провінції перевищили Київ своєю могутністю й багатством, а їхнього володаря почали називати „самодержцем усіх Руських земель”. На початку XIV століття кілька митрополитів намагалися поширити свої володіння за рахунок один одного. Суперечку вирішили константинопольський патріарх і Святіший Синод шляхом перерозподілу епархій. Одному митрополитові була призначена Галичина й Волинь під назвою „Мала Русь”, а другому віддана решта територій під назвою „Велика Русь”. Тож прецедент був пошанований: префікс „Мала” залишено важливішому з двох районів – правлячому центрові.

В 1335 році Юрій II Галицький проголосив себе „з ласки Божої дідичним князем усієї Малої Русі”. На думку деяких авторитетів, у цьому був намір підкреслити той факт, що його трон новішого походження, ніж Київський – колиска раси й культури. З іншого боку, це могло означати лише підтвердження церковних розмежувань.

Від 1340 року майже вся Русь (Україна) опинилася під формальним суверенітетом Литви, а Галичина – під Польщею. Треба підкреслити, що назва Русь відносилась тоді не до Москви, а до територій Києва, Чернігова, Переяслава, Білорусі, Волині й Галичини. За винятком малих частин Чернігівщини й Сіверщини – і то лиш на короткий час – жодна частина Русі чи руських земель не підлягала царській владі. Тільки під кінець XVI століття, коли Московія проголосила себе третім і останнім Римом і єдиним носієм Христової правди, її монарх почав величати себе „Царем Русі”; це викликало протест Польщі, монарх якої в той час також величав себе „Правителем Русі” – на тій підставі, що під його суверенітетом знаходились Руські землі.

В 1648 році гетьман Богдан Хмельницький вигнав поляків з усієї території Русі-України й проголосив себе „монархом і самодержцем Русі”. В той час він мав повне право на цей титул. Згідно з Ключевським, „Мала Русь все ще лежала тоді поза обрієм московської політики”. Поляки поновили напади на Україну, і Хмельницький мусив шукати допомоги. Він міг вибрати собі союзника з-поміж кількох, але врешті схилився до Москви. В короткому часі вона зловжила його довір'ям і підступно використала нагоду анексувати Україну. Вона захопила також Білорусь і Литву, і відтоді цар почав уживати імперський титул: самодержець Великої Русі, і Малої Русі, і Білої Русі, і Литви, і Волині, і Поділля. Російський історик Ключевський розповідає, що протягом кількох десятиліть малоросійське питання вичерпувало російську закордонну політику; втримувати Київ і Східну Україну робилося дедалі важче.

Як ми вже бачили, в XVII столітті Велика Русь і Мала Русь були вперше названі в титулі монарха Московії. Порядок, в якому вони були поставлені в тому титулі, вказував на виразний намір піднести статус північносхідних територій, на яких розвинулася Московія, і понизити той район, який в розумінні Греції й Візантії був власне Руссю.

І все ж таки, ще довго по тому Московське царство було відоме як Московія, а його народ називав себе москвинами. Лише в кінці XVII й на початку XVIII століття увійшла в практику назва „Росія” на означення держави, а „великороси” – її підданих. До XVII століття іноземці називали Московію Московією, а її народ – московськими людьми.

Re: Українське козацтво на території Донеччини

□ [Козарлюга](#) » Сб янв 21, 2012 01:05

Україна

Козарлюга
Семьянин форума
100%

Сообщения: 2754
Зарегистрирован:
Вт янв 25, 2011 00:31

Коли, з метою підсилити свої претензії на старшинство, москвини переставили термінологічне значення слів „Малоросія” і „Великоросія” і, граючи на префіксі “Мало-”, намагалися накинути малоросам тавро меншовартості, народ півдня відрікся від цієї назви і прийняв назву Україна. Зміна була виправдана, бо “Україна” не менш історична назва, ніж “Русь”. Ще в XII столітті цей край іноді називався Україною, а її населення – українцями. Наприклад, в Іпатіївському літописі записано, що коли помер Володимир Глібович, князь Переяслава, „Україна оплакувала його вельми”, і що в 1189 році князь Ростислав „пішов із Смоленська в Галицьку Україну”. Далі посилання на Україну знаходимо в старих документах від 1213, 1268, 1282 років. В козацькій думі, де описані походи гетьмана Наливайка, гово-рється: „В нашій славній Україні ніхто не допоміг українцям, коли розбрат прийшов в наш український край”. Як синонім “Русі”, “Україна” була вживана в різних закордонних офіційних документах, хроніках, географіях і мапах XVI-XVIII століть. Реєстри Сорбонни показують, що в XVI столітті українських студентів записували тут як „національністю Русин з України” (natione Ruthena de Ucraina); на географічних картах 1580 року в Національній бібліотеці Парижу назвою „Ucraina” позначено територію по обидва боки Дніпра разом із Києвом. Географ Сансон (Sansone) в заголовку своєї карти України, датованої 1641 роком, поставив: Ucraina o roese de Casacchi (Україна, або земля козаків), і на тій же карті відмітив Московську державу як «Muscovia». Гетьман Хмельницький заявив польському міністрові 1649 р.: «Я не залишив ні пана, ні князя в Україні», а в своїй промові до київського духовенства сказав: «Бог допоміг мені вигнати ляхів з України»; у прокламації гетьмана Брюховецького 1668 року говориться: «Україна наша улюблена отчизна, яку Польща й Москва хочуть поділити».

Треба додати, що до 60-х років XIX століття слова «Україна» і «українці» широко вживалися в російській літературі як синоніми офіційних назв «Малоросія» і «малороси». Тільки в 1863 році цензура їх заборонила й вилучила з обігу. Того ж року міністр внутрішніх справ М. Валуєв оприлюднив сумнозвісну заяву: „Української мови ніколи не було, немає, і ніколи не буде”. Від того часу по сьогодні більшість росіян із задоволенням по-вторюють це твердження без найменшого зусилля довести його науково.

Хоча назва “Україна” була заборонена в Росії, зате в Галичині й Буковині, на територіях поза Російською імперією, вона змінила стародавню назву “Русь”; так само, в Галичині й Буковині “українець” замінив “русина” й “руського”, що були стародавніми назвами тих людей. Ці зміни ввійшли в життя, але офіційно визнані австро-угорським урядом не були. В 1915 році група українських членів парламенту звернулася до уряду, щоб замінити “русина” “українцем”, та нічого з того не вийшло.

Отже, підходимо до заключного висновку: в давні часи, починаючи від IX століття, мешканці землі, відомої тепер як Україна, називали її Руссю, а себе руськими. Оскільки москвини, цілком інший народ, присвоїли собі ці назви, то справжні руські люди вибрали своїй землі назву Україна, а собі – українці. Вони мали повне право це зробити: нація має право назвати себе. І ця назва не вигадана. Стару назву, яка була зневажена, відкинули, і вжиток увійшла нова назва, яка існувала побіч старої принаймні після XII століття.

Таким чином, претензії Москви до спадку й родоvodu України були ефективно відкинуті.

Re: Українське козацтво на території Донеччини

Козарлюга » Сб янв 21, 2012 01:07

Расове походження

Тільки від початку XIX століття росіяни цілеспрямовано й послідовно поширюють ідею про те, що російський народ складається з трьох гілок: великороси, малороси і білоруси. Історія України сягає IX століття, тоді як Московія з’являється лише в XII ст. Отже, Московія виникла майже на чотириста років пізніше України. Як же можна ототожнювати ці дві країни?

Ці два народи складаються з зовсім різних расових елементів. Російський історик-класик Ключевський стверджує, що великоруська гілка виникла з поєднання східнослов’янських племен з виродженими фінськими племенами, і додає: “... Не може бути й сумніву, що фінські елементи грали роль у формуванні типу обличчя великороса, бо його фізіономія жодною мірою не відповідає жодній типовій рисі слов’янина. Високі вилиці обличчя і сплющений ніс великороса достовірно свідчать про вплив фінської домішки в його крові”.

З іншого боку, той самий автор виразно показує, що, з усією можливою вірогідністю, малоросійське населення має виключно слов’янське походження.

Козарлюга
Семьянин форума
100%

Сообщения: 2754
Зарегистрирован:
Вт янв 25, 2011 00:31

Наступники Ключевського, отримавши багато свіжого матеріалу для обрнтованих суджень, уже не мали жодного сумніву, що український і російський народи принципово різні. Професор Московського університету Чепурковський висловив думку, що етнографічно східні великороси мають багато спільного з мордвинами, черемисами та башкирами і що великороси, які живуть між верхнім Дніпром і верхньою Волгою, споріднені з литовцями, зирянами й пермяками. Українці, пише цей автор, відрізняються від тих великоросів і дуже подібні до своїх західних сусідів. До того самого висновку прийшли й інші не менш авторитетні науковці, такі як А. А. Спіцин, А. Н. Пипін, А. А. Корсаков, В. С. Іконніков, а з молодших – А. Е. Пресняков, М. К. Любавський і М. С. Грушевський.

В журналі Украинская жизнь, 1912 р., академік Корш влучно окреслив проблему такими словами: “Настільки очевидною є різниця між українцями й іншими слов’янами, що зайво про це й говорити. Їх відмінність від людей державної нації (великоросів) очевидна:

1. Мова. Мова українців поділяється на діалекти, не пов’язані з різними відгалуженнями великоруської мови.
2. Фізичний вигляд і будова тіла. Вже з першого погляду можна відрізнити українця від великороса.
3. Характерність. Українці мають характерний, тільки їм притаманний гумор, бадьорість і чутливість.
4. Звичаї й звички. Так глибоко закорінені їхні звичаї й звички, що українці зберігають їх, навіть живучи серед великоруського населення.

Всі ці відмінності справжні і могли постати тільки з того факту, що кожний народ має своє власне життя, виразно окреме від іншого впродовж довгих століть. З цієї простої причини відмінності будуть зберігатися, лише частково модифікуючись під впливом загальнолюдської культури.”

Мова

По довгих студіях і суперечках велика більшість науковців погодилась, що російська і українська мови фундаментально різняться. До цього рішення дійшли, зваживши їх фонетичну зрілість, морфологію, лексикографію й літературну традицію. Хоча деякі з філологів, як-от Шахматов і Корш, припускають, що колись існувала “праслов’янська мова”, спільна для всіх слов’ян, та всі вони без винятку визнають, що вже в IX столітті мова Київської Русі мала свої індивідуальні риси, які відрізняли її від інших слов’янських мов, і що в ході часу ті відмінності настільки усталилися, що тільки за допомогою мовного словника Київської Русі стало можливим пояснити багато темних місць у давній київській літературі.

У 1906 році Рада міністрів зажадала від Академії наук дати зважену думку про українську мову. З цією метою була сформована спеціальна комісія на чолі з Ф. Е. Коршем, до якої також увійшли А. С. Фаміцин, В. В. Зеленський, Ф. Ф. Фортунатов, А. А. Шахматов, А. С. Лаппо-Данилевський і С. Ф. Ольденбург. Підготовлений Коршем і Шахматовим звіт був затверджений Академією і поданий до Ради міністрів. Головні висновки звіту зводились до того, що історичні умови привели до майже цілковитої відмінності між південно-західною Росією (Україною) і територією, заселеною великоросами; що та відмінність відбулася на мовах обох народів, і замість того, щоб виробити їм єдину спільну мову, історичний розвиток поглибив діалектні відмінності, що були помітні вже в час з’яви тих народів на арені історії; і що, зважаючи на той факт, що існує малоросійська мова, якою розмовляють люди Полтави, Києва, Львова, великоруська мова, якою розмовляють люди Москви, Ярославля, Архангельська і Новгороду, не може розглядатися як „всеросійська”. Звіт закінчувався рекомендацією, щоб народу Малоросії було надане таке саме право, як і великоросам, говорити публічно і друкувати своєю мовою.

В 1906 році, коли згаданий звіт був затверджений Радою міністрів, Київський і Харківський університети схвалили висновки Академії і додали свої побажання, щоб українська література користувалася тими самими правами, що й російська, щоб Св. Письмо було перекладене українською мовою, щоб навчання в початкових школах України проводилося українською і щоб преса з Галичини була дозволена в Росії.

Тут можна було б цитувати багатьох українських учених, в тому числі Смаль-Стоцького й Сімовича, але, зважаючи на ясне й категоричне рішення Академії наук – найвищого російського авторитету в справах філології, – це було б зайвим. Я тільки хочу додати одну індивідуальну думку, а саме академіка Корша: „Зрілість мови, з погляду історичного й культурного, є повною, коли вона стає засобом висловлення думки й почуттів людей, які мають свою культуру й історію і які утворюють етно-графічну цілість. Виходячи з цих критеріїв, мова українців – це така само мова, як і великоруська”.

Re: Українське козацтво на території Донеччини

📅 **Козарлюга** » Сб янв 21, 2012 01:09

Зв’язки між Північчю й Півднем

Козарлюга
Семьянин форума
100%

Сообщения: 2754
Зарегистрирован:
Вт янв 25, 2011 00:31

Досить звернутися лише до російських істориків, щоб переконатися, що від самого початку зв'язки між Московією й Руссю, тобто між Північчю й Півднем, були слабкі. Ключевський каже, що „в особі Андрія Боголюбського великорос уперше виступає на історичну сцену” – і додає: „той виступ не можна вважати щасливим”. Йдеться про того самого Андрія Боголюбського, що організував похід із Суздаля на Київ і в 1169 році спустошив його. Внаслідок тієї наруги й дедалі більшої зневаги його наступників до Києва, додає Ключевський, відчуження між Північчю й Півднем стало постійним.

Ключевський стверджує, що Москва була етнічним центром великоруського роду. Народи, яким судилося творити Московію, протягом довгого часу були затиснуті між Волгою та Окою. Шлях на північ від Волги їм заступали колоністи з Новгороду, напівосілі розбійники; від північного сходу, сходу й півдня вони були відтітні чужими їм народами, а дорогу на південь і на південний захід закрила об'єднана Польсько-Литовська імперія. Москва будувалася саме тим населенням між Окою й Волгою, яке, за Ключевським, було надійно ізольоване від Русі, тобто України.

Гілка руської династії на півночі попала під вплив татарсь-ких звичаїв, які вже мали багато спільного з звичаями угро-фінського населення того краю, і якраз із тієї мішанини племен слов'янських прибульців з місцевим населенням постала московська (великоруська) порода. Цим, мабуть, можна пояснити, чому правителі на Півночі стали деспотами з безконтрольним бажанням панувати на іншими і звідки взяли в їхньому характері дика войовничість і непоступливість. Коли в 1654 р. історія звела українців і москвинів лицем до лица і треба було складати договір, між ними не було нічого спільного, що їх зближувало б. Обмін думками йшов через перекладачів. Українці називали себе руськими, народом з Русі, а москвини – москвинами, тобто людьми з Московії. Хоч обидві сторони визнавали православну віру, вони не відчували, що у них є спільна релігія. Для україн-ців цар був тільки східним православним царем, але не руським царем, бо тільки вони були руські, і ніякий цар не мав влади над ними.

Культура на Півночі і на Півдні

Культура на Півночі була започаткована й підтримувалася Півднем; іншими словами, українці були тими першими, хто заніс науку до великоросів. Україна як ближча до Заходу тримала постійний зв'язок із європейськими осередками науки. Московія, навпаки, замкнулася сама в собі й не дозволяла своїм підданам виїжджати за кордон. Російські вчені не заперечують заборгованість їхньої країни перед Україною. Їхні публікації на цю тему могли б скласти не один том.

В усіх сферах науки, мистецтва, майстерности, орфографії, поезії, права, одягу й звичаїв у Московії переважали українські впливи. Вже в 14-му столітті багато українців працювали в Москві вчителями. В XV-XVI століттях переклади західних книг доходили й до Москви, але ті переклади робили українці. Друковані руською мовою книжки вживалися як підручники в Московії.

Після підписання Переяславського договору між Україною й Московією у 1654 році українські впливи на Півночі зросли ще більше.

В праці „Феофан Прокопович”, написаній у 1881 році, професор Морозов, росіянин, пише (стор. 61), що Петро Великий бачив, як безнадійно відставало московське духовенство від київського в справах освіти, і що в Москві не було компетентних людей для навчання церковного причету, а отже було необхідно шукати поради у науковців з Києва. У своїй Истории российской литературы академік Пипін (також росіянин) писав: „У XVII столітті нові сили з'явилися і врешті взяли гору в московському культурному житті; тими силами були: освіта, література й загальна культура, що розвинулися в Південній Русі, особливо в Києві. Справжніх особистостей своїх не було, і Москва мусила закликати київських мужів для наукової та педагогічної праці”.

Петро Великий послав людей до Києва й Чернігова вчитися друкарського мистецтва. В першій половині XVIII століття українських студентів призначали викладачами Московської Академії. В XVII столітті українці займали всі високі посади в країні. В 1786 році в Росії були запроваджені державні школи, і вчителями в них були українці. На той час Київська Академія була за всіма ознаками вищою школою вчителів для Великої Росії.

Балканізація

Існує думка, що визволення національностей СРСР може призвести до „балканізації Росії”. Цей не дуже ясний термін означає поділ Росії на багато дрібних держав, які своїми безупинними суперечками загрожували б мирові в Європі. Щоб побачити хибність такого аргументу, досить пригадати, що всі балканські держави (Югославія, Греція й Болгарія) займають площу 185 тис. кв. миль, тоді як площа самої України становить приблизно 360 тис. кв. миль; і що все населення тих трьох балканських країн складає цифру 26 мільйонів, тоді як у Радянській Україні живе 36 мільйонів українців, а всього їх у світі 48 мільйонів. Тобто територія й населення самої України вдвічі більші, ніж на всіх Балканах. І ще треба мати на увазі, що при визначенні балканських

кордонів часто ігнорувалися національні інтереси, бо переважали політичні й стратегічні міркування.

Природні ресурси

Про сировинні ресурси України можна скласти уявлення з того, що в 1934 році вона займала: по видобутку нафти - 8-е місце в світі, по виробництву гідроенергії - 4-е місце, кам'яного вугілля - 4-е місце, чавуну - 1-е місце, залізної руди - 3-є місце, цукру - 4-е місце.

Україна дає приблизно 4% світового видобутку нафти, що становить майже 5766 мільйонів тонн.

Середньорічне виробництво сільськогосподарських культур

Світове виробництво,
млн. тонн Частка України
в світі, % Частка України
в СРСР, %
Пшениця 138 7,8 45,0
Кукурудза 110 3,2 80,0
Картопля 197 9,7* 25,0
Жито 47 16,6 35,0
Ячмінь 41 11,7 65,0
Овес 64 5,6 25,0

Поголів'я худоби - в порівнянні з загальною кількістю по СРСР

СРСР,
млн. Україна,
млн. Україна/СРСР,
%
Коні 15, 4 5,0 32,5
Велика рогата худоба 45,8 12,0 26,2
Свині 25,0 8,0 32,0
Вівці 61,1 16,0 26,2

Основні об'єкти експорту (з території сучасної Советської України), млн. тонн:

1913 р. 1934 р.
Вугілля 7,2 19,7
Зернові 4,5 1,0
Руда 1,07 0,98
Сталь і чавун 1,6 3,37
Цукор 1,0 0,64

Re: Українське козацтво на території Донеччини

✉ [Хранитель](#) » Сб янв 21, 2012 22:58

Тема покрывалась тиной

Хранитель

Семьянин форума

100%

Сообщения: 701
Зарегистрирован:
Вс янв 02, 2011 11:50

Иногда верно поставленный вопрос уже является ответом

Козарлюга

Семьянин форума

100%

Сообщения: 2754
Зарегистрирован:
Вт янв 25, 2011 00:31

Re: Українське козацтво на території Донеччини

Козарлюга » Вс янв 22, 2012 01:27

Хранитель писал(а):
Тема покрывалась тиной

Бачу, що Ви боїтеся серйозних тем?

biofoton

Семьянин форума

100%

Сообщения: 2566
Зарегистрирован:
Ср фев 02, 2011 01:05

Re: Українське козацтво на території Донеччини

biofoton » Вс янв 22, 2012 13:11

Никто не бится серйозных тем, просто Вы материал выложили не по теме. Это же форум, а не бар, где всё в кучу можно свалить. Людям сложно ориентироваться. Человек хочет прочитывать про казачество на территории Донецкой обл, а попадает на простыни про балканизацию и расове походження. Мне уже пожаловались знакомые.

L.V.

Семьянин форума

100%

Сообщения: 497
Зарегистрирован:
Ср фев 09, 2011 22:10

Re: Українське козацтво на території Донеччини

L.V. » Вс янв 22, 2012 16:15

Интересно, сколько УМНЫХ людей уже успешно привлечено на форум благодаря последним "простыням", выложенным уважаемым Козарлюгой? И сколько еще подобных текстов нужно выложить, чтобы это таки сработало? :)

В помощь уважаемому Козерлюге: [Галичанець М. Москвино-великороссо-русьська тюркська кипчацька ординська нація](#)

А степная трава пахнет горечью...

Козарлюга
Семьянин форума
100%

Сообщения: 2754
Зарегистрирован:
Вт янв 25, 2011 00:31

Re: Українське козацтво на території Донеччини

Козарлюга » Вс янв 22, 2012 16:18

biofoton писал(а):

Никто не бится серйёзных тем, просто Вы материал выложили не по теме. Это же форум, а не бар, где всё в кучу можно свалить. Людям сложно ориентрироваться. Человек хочет прочитать про казачество на территории Донецкой обл, а попадает на простыни про балканизацию и расове походження. Мне уже пожаловались знакомые.

В. О. Пірко - найвлучніше, саме "в тему".

А Лоутен це свідчення незаангажованої людини, чужинця. Ці матеріали допоможуть нам підняти рівень нашої дискусії. Без таких матеріалів ми не зможемо якісно відкрити козацтво на Донеччині, не маючи для цього загальної бази знань.

Як ми можемо обговорювати смак якоїсь страви, коли ми її не куштували й не знаємо з чого і як вона готується?

Якщо комусь ці матеріали обтяжливі, то можна їх пропустити, чи не так?

Козарлюга
Семьянин форума
100%

Сообщения: 2754
Зарегистрирован:
Вт янв 25, 2011 00:31

Re: Українське козацтво на території Донеччини

Козарлюга » Вс янв 22, 2012 16:20

L.V. писал(а):

Интересно, сколько УМНЫХ людей уже успешно привлечено на форум благодаря последним "простыням", выложенным уважаемым Козарлюгой? И сколько еще подобных текстов нужно выложить, чтобы это таки сработало? :)

Вибачте, але рівень форуму продукую не я один...

L.V.
Семьянин форума
100%

Сообщения: 497
Зарегистрирован:
Ср фев 09, 2011 22:10

Re: Українське козацтво на території Донеччини

L.V. » Вс янв 22, 2012 16:38

Насчет захламления данной темы посторонним материалом - полностью поддерживаю уважаемого biofoton`а. Откройте новую тему об умственных, моральных и физических врожденных недостатках москалей. И вволю обсуждайте нас там. :)

А степная трава пахнет горечью...

wild_field

Новичок

Starting...

Сообщения: 13
Зарегистрирован:
Вс сен 18, 2011 16:44

Re: Українське козацтво на території Донеччини

wild_field » Вс янв 22, 2012 16:46

Вообще, насколько я понимаю, тема должна быть творчески осмыслена...

Я с вашего позволения, дам ссылку на доклад, который больше раскрывает важную часть методологии исследования научных вопросов и в том числе и

»»

Краматорск Ср. 3/8

	днем +32
	ночью +20

давл. 738 мм

Прогноз на 14 дней »»»